

Arkiv 6

November-december 2008

... sjön fryser till, Maxi blir frisk, advent...

Dagens tankar", "Dagsländor", "Nästan-bloggen" – rubrikerna har varierat genom år och hemsidor. Är nu inne på min tredje sida, "om smått och stort". "Man" har bett mig att låta texter och Dagsländor följa med till nya sidan. Så vill jag också ha det själv. Bara enstaka inlägg lämnades kvar.

Enklaste sättet var att konvertera till komprimerat pdf-format. Trots många nackdelar. – Interna länkar fungerar inte och miniatyrbilder blir inte klickbara. Ett separat fotoalbum blir nog aktuellt. Ordningsföljden är blogggen, dvs de äldsta inläggen sist.

Synd att inte alla gästbokskommentarer kan följa med.

Nyårsafton 2008

Kaos är granne med Gud

Sitter bara här med en innerlig önskan om att 2009 ska bli ett år av besinning. Ett år där goda makter tillåts åtminstone dominera. I enskilda liv, i samhället, i världen!

Stagnelius skrev

Vän! I förödelsens stund

Vän! I förödelsens stund, när ditt inre av mörker betäcket,
när i ett avgrundsdjup minne och aning förgå,
tanken famlar försagd bland skugggestalter och irrbloss,
hjärtat ej sucka kan, ögat ej gråta förmår;
när från din nattomtöcknade själ eldvingarne falla,
och du till intet, med skräck, känner dig sjunka på nytt,
säg, vem räddar dig då? - Vem är den vänliga ängel,
som åt ditt inre ger ordning och skönhet igen,
bygger på nytt din störtade värld, uppreser det fallna
altaret, tändande där flamman med prästerlig hand? -
Endast det mäktiga väsen, som först ur den eviga natten
kysste serafen till liv, solarna väckte till dans.
Endast det heliga Ord, som ropte åt världarna: "Bliven!" -
och i vars levande kraft världarne röras ännu.
*Därföre gläds, o vän, och sjung i bedrövelsens mörker:
Natten är dagens mor, Kaos är granne med Gud.*

Missförstå inte nu. det är inte så att jag personligen upplever mitt inre betäckt av mörker, att jag sjunker och att min värld störtar samman. Nej, inte min egen lilla förhållandevis trygga och ombonade värld. Men sett till det större sammanhang som vi alla ingår i - då kan jag känna att Stagnelius ord fångar en förhärskande stämning.

Tänk om det är så! Tänk om det mörker som råder - finanskris, klimatkris, krig, terror, svält - är ett kaos som nått så djupt att det bara finns en väg, och att den går uppåt. Tänk om Stagnelius hade rätt - att kaos ÄR granne med "Gud". Med det goda.

Med tro, hopp och kärlek. Ja, tänk om...

Min tro är att vi alla kan dra vårt lilla strå till stacken. Och att väldigt många av oss verkligen vill och försöker, av alla krafter. Därför vågar jag med en hel del tillförsikt önska oss alla ett gott 2009!

30 december

Blå timmen

Tog som vanligt en promenad till sjön, idag såg isen lite märkelig ut. Men väldigt vacker. Det märks att här har varit ömsom rejält många minusgrader, ömsom tö. Ännu har ingen vågat sig ut på den, enstaka fotspår av framförallt hundar i olika storlek invid strandkanten. Naturligtvis satte även Kasper sina spår.

Ännu en bild från sjön.

Och så en bild av den sköna himlen!

Som synes blev dagens promenad väldigt blå! Men nu ska dagen bli lite mer varmttonad, för Kasper och jag är bortbjudna på middag om någon timme. Hinner precis fara iväg och köpa en julblomma först! För en chokladask där "någon" redan

börjat nalla så smått, den passar sig väl inte att ge bort!
Förresten vill jag smaska upp den själv! Ruelsen - den tar jag nästa år!

28 december

Ännu en jul till ända

Ännu en jul kan läggas till handlingarna. Väljer att inte orda så mycket om just den här. Någon lite ledsen dag, någon glad, någon nånstans mitt emellan. Idag känns allting bra.

Ljuset börjar återvända så sakteliga. Solen strålar från klar himmel, snö finns bara som ett icke-täckande puder, men frosten gör ändå världen isigt vacker. Önskar jag hade en bild som återger hur alla frusna kristaller strålar i spektrats alla färger! Nu har jag ingen sån, så ni får använda fantasin!

Kasper undersöker världen på sitt sätt - främst genom sin nos. Någon gick visst förbi här för en stund sedan...

En liten julinteriör också, i miniformat.

Nu är det dags att botanisera bland julmatens rester - tursamt nog inte alltför många i år. Äntligen gjorde jag verklighet av alla tidigare års löften - att laga bara tredjedelen så mycket av allt! Alla har ätit sig mätta och väl det, Kasper har fått sin beskärda del

av julens fröjder, och jag har bara mat kvar för idag och i morgon. Kännns bra att få starta från scratch inför det nya året. Tänkte mig att då kunna minska midjemåttet (och en hel del andra mått också...) ganska rejält.

23 december

I dag skickar jag er helt enkelt vidare...

... till Kasper! Det är där dagen i dag beskrivs, och det är där det är mest jullikt! Och så ger han receptet på både enklaste och smarrigaste julkakan! Eller kanske nyårskakan? Jag lovar - inte ens jag kunde undgå att lyckas med den. Jag, som enligt döttrarnas samstämmiga åsikt annars är kass på att baka. Tur att maten brukar vara godare :-)

Men nu - gå alltså vidare till Kaspers sida, det är där det händer nåt i kväll!

22 december

Dan före dan före dopparedan hann det bli...

I dag (söndag) sken solen! Tänk, om det är ett gott tecken, att solen för första gången på länge valde att visa sig just på årets mörkaste dag. Allt som synes vara mörkt behöver inte vara det. Inte på sikt.

Regndroppar fryser till is. Men titta - vårens knoppar finns redan där.

På "festängen" såg det ut så här idag.

Vid sjön hade Kasper visst besvär med isen (han lyckades ändå hitta ett litet hål, ses på [hans sida](#)).

Hemma igen upptäckte jag att en oxelstubbe på tomten fått ett fantastiskt mönster.

21 december

Konsumera, konsumera, konsumera...

Som vanligt en passerad datumgräns - alltså är det den 21! Har lagat massor av mat under lördagen, mat som portionsförpackats för ett barnbarns räkning. Bl.a. kalops och lammfärsrullader.

Har också konstaterat att min gamla stereoanläggning lägger av. Synd, för ljudet är jättefint! Min gamla teve visar också oroväckande tendenser till utmattning. Men än hänger den med!

Egentligen är detta ju rena struntsaker.

Folk slår ihjäl varandra, skjuter ihjäl varandra, bombar och spränger ihjäl varandra.
Förnedrar varandra, våldtar och torterar.

Folk svälter, människor dör i sjukdomar som kunde botats hur lätt som helst och barn sätts att jobba under ofattbart svåra förhållanden. Hjälparbetare kidnappas, hjälpsändningar stjäls.

Det mesta kan jag inte göra något åt. Men det jag KAN göra - det bör jag göra. Det handlar om personligt ansvar. Och det kan man bara ta i sin egen, personliga situation.

Och just där, där har faktiskt ingen annan än jag själv ansvaret. Det har alltid funnits personer som vägrat följa med strömmen.

Jag kan låta bli att okritiskt köpa det allra billigaste. Jag kan kolla varors ursprung - för det mesta åtminstone. Jag kan handla rättvisemärkta varor. Dyrare? Javisst, så är det oftast. Avstår jag från något annat, då får jag råd. Det ÄR en fråga om prioritering. Närodlat och ekologiskt är goda alternativ.

Jag har ett fritt val. Jag kan låta mig dras med i köphets och prylglädje - eller jag kan vägra. Det sägs att enda sättet att "rädda" samhället är att konsumera, konsumera, konsumera... Tillväxt, tillväxt, tillväxt.

Det går att blåsa upp en ballong väldigt mycket - men till sist spricker den. Den som vägrar följa med på tillväxttåget ses som närmast asocial. Det är vår PLIKT att handla och handla och handla. För att människor ska få jobb...

Jag tror inte på ständig tillväxt. Det är väldigt mycket annat jag inte heller tror på. Å andra sidan finns det en hel del jag faktiskt ändå TROR på. För att inte tala om allt jag HOPPAS på!

Men till detta får jag återkomma. Nu är det läggdags för länge, länge sedan!

14 december

Väsktjuv i huset

I går, Luciadagen, var jag i Trosa, tillsammans med ett barnbarn och Kasper. Som redan framgått hos [Kasper](#), så fungerade egentligen ingenting - förutom att vi fick en massa frisk luft. Men så kan det vara ibland.

I väskan hade jag några köttbullar, tänkta som Kasper-belöning för gott uppförande. Nu infann sig just inget sådant (snarare tvärtom, fast det är INTE Kaspers uppfattning) så köttbullarna blev kvar i väskan och glömdes bort! Väskan hamnade på kontorssängen.

Kom att tänka på köttbullarna i förmiddags, och tyckte mig se en klockren köttbullevädjan i Kaspers ögon. Men då hade "någon" redan tagit saken i egna händer. I egna tassar, menar jag! Det mesta av väskans innehåll var utrivet. Plastpåsen trasig, några delar av den låg på sängen, andra på "symaskinsbordet". Och i rummet luktade det riktigt smaskigt köttbullar...

Maxi såg nästan löjligt belåten ut! Det gjorde inte Kasper. Självklart kände han igen den ljuvliga doften!!!

Maxi satt där och bara blinkade skamlöst mot sin matte. "Älska mig mest när jag förtjänar det minst för det är då jag behöver det bäst" flög genom huvudet på mig. Nej, jag förmänskligar inte mina fyrbenta, men det är en stor, stor glädje att ha dem! Och deras tillgivenhet och kärlek ges ju oreserverat. Skam till den som vill vara sämre - alltså kramade jag om både katt och hund...

Det utspridda innehållet plockades tillbaks, väskan hängdes på en krok - och Kasper fick en grisknorr! En god Kasper-korv ligger på tining - i kylskåpet utom räckhåll för företagsamma katter!

12 december

Chokladnjutning

Ska berätta något - ibland blir jag helt enkelt trött på datorn! Trött på att skriva, trött på tangentbord och skärm! Trött på både mej själv och mitt "nästan-skrivande"! Problemet är förstås att jag inte tröttnat på er som kommer hit och hälsar på! För att inte tala om alla som kommer och hälsar på hos Kasper... Han vill verkligen inte heller ge upp sina nätvänner!

Vad gör man när man tröttnar på både sig själv och sina vardagliga sysslor?

Lyssnar på musik.

Läser.

Surfar möjligen på nätet.

Tröttnar på nätet.

Dricker kaffe.

Äter för mycket.

Läser mera och lyssnar samtidigt på musik.

Eldar i kaminen, tänder många ljus.

Blir lycklig när man äntligen kommit iväg på en rejäl promenad.

Sneglar - väl inkommen - på chokladaskarna man ska ge bort i jul.

Konstaterar att det finns fler chokladaskar i världen.

Öppnar en av dem - och förundras! Vilka konstverk asken döljer. Belgisk choklad.

Äter. Njuter. Väger tänka på kilon. Låter chokladen långsamt smälta i munnen! Den är inte bara vacker, den är kolossalt god också!

Ruelen - den får komma senare :-) Kan berätta att chokladasken var stor, och att den ännu inte är helt uppäten. Men det blir den i morgon! Det blir en asketisk januari, tror jag. Men än så länge gläds jag över de chokladbitar jag har kvar - dom där jag sparar tills i morgon.

Nu ska jag gå till sängs!

I morgon ska jag köpa en ny chokladask att ge bort - eller kanske hellre en blomma! För blommor äter jag ju inte... :-)

7 december, sent på kvällen

Det känns tomt - en av oss finns inte kvar

Ibland känns det som om alla ord är sagda, alla tankar tänkta.

Just nu är "ibland". Det känns tomt.

I morgon ska jag träffa det "tantgäng" jag nämnt tidigare – bra, då fylls säkert tanketanken på.

Men det blir en annorlunda sammankomst. En av oss fattas, hon kommer inte att vara med på våra träffar mer. En färgstark personlighet som bestämde sig för att leva fullt ut in i det sista. Det gjorde hon också. Än sen, om det kanske förkortade hennes liv några veckor – hon inväntade inte döden, hon LEVDE emot den.

*Godnatt mina vänner!
Vi ses nog här i morgon.*

3 december

Besök "från förr", en dotters waldorflärare

Ibland blir man glatt överraskad. Som i går kväll (måndag) då jag fick en förfrågan om jag ville ta emot besök av en person jag inte träffat på många år. En härlig kvinna, för hundra år sedan en av mina döttrars lärare under 8-9 år. Waldorflärare. Hon har sedan dess startat ytterligare två waldorfskolor i landet, men är nu pensionerad sedan ganska många år. ([Bild finns på Kaspers sida](#)). Till saken hör att Mollies matte som var min andra gäst haft en son i samma klass som min dotter.

En inspirerande uppgift att vara waldorflärare, i synnerhet förmodligen under pionjärtiden. Då med en usel lön, statsbidrag utgick inte. Tala om engagemang och tro på en idé!

Just den här klassen var speciell, på flera sätt. Lärare Mona ordnade aktiviteter, utflykter för både barn och föräldrar. Jag minns bland annat ett fantastiskt pulkaparty i den långa, ganska branta och svängda backen från Kristofferskolan högt uppe på sin kulle. Det var kväll, naturligtvis mörkt, men många marschaller lyste hjälpligt upp. Så många barnsligt lyckliga föräldrar har jag sällan sett på en gång! Vi hade jättekul. Och avslutade naturligtvis åkandet med varm dryck i skolans vackra matsal. Jag minns också pjäxdansen som ett annat år ordnades i en scoutstuga. Och sommarutflykter av olika slag. Bland annat en till Birka.

Ofta behövdes föräldrar som kunde ställa upp med bilskjuts. Därför vet jag hur man kunde stuva in 8 ungar i en liten folka-bubbla! Bilbälten existerade inte på den här tiden. Småningom blev bilarna större, småningom en folka-buss!

I klassen fanns en dövstum pojke, som funnit sig väldigt illa på Manilla (skola för dövstamma). Mona tog emot Martin i klassen, och även Martins mamma som fanns med på varenda lektion och översatte via teckenspråk. Huruvida Martin även hade ett visst mentalt handikapp vet jag inte säkert – men det tror jag. Han lever inte längre, omkom som vuxen i en olycka. Martins hund fick också vara med i skolan, och en hund hade även lärare Mona.

Lugna hundar (Kasper skulle definitivt inte platsat där).

Det var en osedvanligt god föräldrasammanhållning i den här klassen, jag tror det berodde just på att Mona ordnade så många fester av olika slag för både barn och föräldrar. Vi lärde känna varandra, alla. I både sorg och glädje. Barn och vuxna blandade.

Jag kan också se att väldigt många av eleverna fortfarande har kontakt, till och med nära kontakt. Möter dem ibland hemma hos min dotter. I olika sammanhang träffar jag också på flera av föräldrarna.

Jag kan se och förstå hur den dagliga samvaron – under många år – med en svårt handikappad kamrat påverkade klasskamraterna, faktiskt satte outplånliga avtryck. De lärde sig empati, utan all sentimentalitet. Ett sakligt konstaterande, att vi är olika. Vissa behöver mer hänsyn, mer hjälp och större förståelse och tålmod än andra. Så är det bara, en självklarhet. Samtidigt ställdes naturligtvis krav även på Martin, från både elever och lärare. Rimliga krav. Han var väldigt omtyckt.

Som ni förstår hade vi mycket att tala om, vi gamla föräldrar (jag och Mollies matte) och våra barns gamla lärare.

Kan också berätta att jag slog till och med mig själv med häpnad när jag på morgonen bakade Cavvetjejernas mattes långpannebröd (blev jättegott, på dinkelmjöl). Detta bröd med god långlagrad cheddarost och en mustig gulaschsoppa (som jag också hann laga på förmiddagen) smakade extra gott efter den ganska långa och regniga gråtrista promenaden med hundarna.

Isen låg fortfarande utefter sjökanterna, så något badande för Kasper blev det inte. Han tog det med jämnmod.

1 december (nr 2)

Ännu mer advent

Kameran förevigade ännu ett av husets fyra söderfönster, egentligen den f.d. altandörren som nu leder ut till "gröna rummet". Tyvärr syns inte den fina ljusslingan så bra, så ni får tro mig på mitt ord! Den är vacker, förfärdigad av ena dottern. Det är nu tredje året den gör "rummet mitt i huset" (alternativt "kaminrummet") julfint. Så här års intas morronfikat med förkärlek i en av de här fåtöljerna, framför brasan i kaminen.

Notera gärna Filip, som sitter på altanracket. Så här års släpps katterna inte in den vägen, det skulle inte växterna gilla. Katterna får vackert gå runt. Ett kommando som de förstår, "gå runt". I ilfart rundar de huset och släpps in genom vanliga ytterdörren. Kasper håller koll!

[En vacker sång](#) - inte en julsång, men ändå passar den fint i advent, tycker jag. Eller [kanske den här](#) - den passar väl alltid?

1 december

Så är det då advent...

November är slut, denna grå månad som i år verkligen varit extra gråtrist. Nu lyser ljusstakar i fönstren, ljusslinga vid gårdsplan, vita amaryllis och blå hyacinter är inköpta och kommer så småningom att blomma. Och så de obligatoriska två julstjärnorna. Är egentligen inte särskilt förtjust i dem, men två ganska små hör till i ett speciellt fönster.

Upptäcker att jag inte har särskilt mycket julpynt, tvärtom. Men massor av ljus, och grönt och skönt ris. Minns när jag för hundra år sedan bodde i lägenhet - så mycket det krävdes för att få julstämning, tyckte jag. Nu, i lilla huset i skogen, ja då bara finns den där! Enda "julsaken" på den här bilden är den röda glasstjärnan. Ändå tycker jag att det känns väldigt mycket advent.

Men nog måste jag förpassa ett par för närvarande icke-blommande phalaenopsisar till något annat fönster lite mer i skymundan!

I övrigt - ja vad säga? Jag läser nyheter, hör på radio och ser på teve. Hur kan världen vara så här? Och så tänder jag ännu ett ljus och är så oändligt tacksam över det jag har.

29 november

Hur mycket är en miljard?

Det har blivit den 29 november för ett par timmar sen - och nu håller ögonen på att falla ihop. I morgon - eller snarare idag lördag - är fixardagen inför advent. Ska bli roligt. Har glömt att köpa hem en flaska glögg - måste nog försöka hinna göra det, och bjuda grannen!

Har jobbar väldigt mycket senaste dagarna. Har inte hunnit tänka. Eller blogga. Men noterat hur det svängs med miljarder hit och dit. Men hur mycket ÄR egentligen en miljard?

Råkade få syn på ett gammalt tidningsurklipp där det konstateras att skillnaden mellan en miljon och en miljard kanske är ganska diffus, men för att göra skillnaden väldigt tydlig kan man omvandla kronorna till sekunder.

Vad är skillnaden mellan en miljon sekunder och en miljard?

En miljon sekunder är ca 12 dygn. En miljard sekunder är 32 år.

24 november

Sjuka Maxi - en solskenshistoria

Tänkte berätta om Maxi, som jag för en liten tid sedan nästan gav upp hoppet om. Han kom in en kväll, hoppande på tre ben. Efter några dagar bestämde jag mig för att det trots allt måste bli ett Animalen-besök. När vi - faktiskt - en morgon hade sällskap fram till telefonen upptäckte jag att han gick mycket bättre, visserligen haltande, men förbättringen var ändå påtaglig. Till Animalen ville han INTE! Något jag i och för sig visste, vi har varit där ett par gånger förr. En fasansfull upplevelse för Maxi, alltifrån instoppandet i bur till uthoppandet igen hemma på gårdsplanen. Det har bara rört sig om vaccineringsar.

Efter ytterligare ett par dagar propsade han på att få gå ut! Jag släppte ut honom, och lockade in honom igen efter fem minuter. Det gick bra i två dagar. Tredje dagen kom han inte in. Kvällen kom, ingen Maxi. Fylld av skuldkänslor gick jag och lade mig vid 3-tiden på natten. Maxi hade fortfarande inte dykt upp. Men på morgonen - då satt han där på bron!

Jätteglad blev jag - tills jag upptäckte att han återigen hade ett obrukbart ben! Men det ANDRA!!! Det vänstra den här gången. Jag började misströsta, undrade om inte det bästa trots allt vore att låta honom få vandra vidare till katthimlen. Undersöka tasserna fick jag inte. En bekant veterinär tyckte inte heller att läget lät särskilt lovande.

Efter ytterligare två dagar hade jag ett allvarligt samtal med Maxi. Den här gången gällde saken mer än ett Animalen-besök. Även den här gången gjorde vi sällskap till telefonen - och jag upptäckte att det rann var från ett sår på benet som jag tidigare inte fått se! *Sår kan ju lätt behandlas!* Och det gjorde jag. För tre dagar sedan.

Och nu, nu ska ni se på bilden! Den är tagen idag.

Notera de tre benen i luften! Det han stödjer på är det första, stukade! Han mår utmärkt! Måtte det få så förbli!! Kan ni tro att jag är en glad matte!

Vill tillägga att Maxi hela tiden ätit bra, varit en hejare på att spinna, gosat med Kasper och precis som vanligt hoppat upp på stolar, sängar, mathylla och matteknä! Tiggat mat från min tallrik har han också gjort som vanligt, även när han var nyskadad. Knölat ner sig mellan mig och bord med lystna blickar på min mat. Gullekille!!! Gissa om han fick smaka...

Dagens snöbilder på Kasper finns förstås på hans sida.

23 november

Dinkel - nytt urgammalt vete med spännande egenskaper

En härlig syn – Laban från Gotland på Coop Forum i Södertälje! Det är inte Laban själv på bilden, men hans produkter demonstreras med den äran. (Bilden är klickbar.)

Sedan decennier odlar [Laban Bergström sin gård ekologiskt](#), han började mala både sin egen och andra ekologiska odlares säd. Om han till en början verkligen använde sin ägandes väderkvarn minns jag inte, men jag tror det. Ganska många odlare på Gotland tillhör de ekologiska pionjärerna. Laban Bergström tillhör de tidigaste. Mycken spott och spe fick pionjärerna utstå, därför blir jag så glad över det erkännande de numera fått och får. Även om en lång väg återstår.

Trots en massa aktuellt elände så går utvecklingen framåt. Förhoppningsvis i allt fler avseenden... Kanske vi kan se ett par olika utvecklingslinjer – då gäller det att ställa in sig i rätt led!

Dinkel (speltvete) är en riktigt gammal vetesort som under århundraden hållits vid liv i

framförallt Tyskland, Österrike och Schweiz. Enstaka ekologiska och biodynamiska odlare i Sverige började odla dinkelvete under 1960, 70- och 80-talen. Problemet var att få vetet skalat.

Ekologiskt mjöl har jag själv köpt i många, många år, men just dinkel har jag inte kommit i kontakt med tidigare. Men eftersom Mollies matte (den som också läser på Kaspers sida känner till henne) har visat sig inte tåla vanlig spannmål (får mer ont i sina leder) men däremot dinkel, så har jag också börjat använda det. Köpt både mjöl och färdigt bröd som bakas av ett litet gårdsbageri i mina trakter.

Visst, det är dyrare än vanligt mjöl, till och med dyrare än "vanligt ekologiskt". Men trots allt överkomligt. Jag köper t.ex. inte chips. Och inte ostbågar. Och inte läsk eller cola...

Dinkel går utmärkt att använda i pajdeg, det har jag provat själv, och som redning i stuvningar. Jag har bjudits på utsökt läckra wienerbröd bakade på dinkel. Nu har jag inhandlat ett paket jäst för första gången på flera år. Ska baka matbröd endera dan!! Det var åtskilliga år sedan. Hm - jag är ingen bra bagare. Tvärtom. Fast jag gör goda pajer...

Hittade en [kortfattad artikel](#) på nätet om bl.a. dinkelns näringsvärde. Artikeln slutar med ett viktigt påpekande - det är äkta, krav-märkt dinkel man ska köpa. För numera börjar även korsningar av dinkel och vanligt vete dyka upp. Och då är det faktiskt inte längre dinkel!

22 november

Fruset ögonblick

I brist på åtminstone för ögonblicket strukturerade tankar visar jag en bild, en bild av nyis. Lilla sjön har börjat frysa till. Vi inspekterade den idag, Kasper och jag. Fast datumgränsen har passerats, alltså var det igår vi inspekterade. Himlen var blå och speglade sig i isen. ([Fler bilder på Kaspers sida.](#))

Nyisen som bildats under natten visar en ögonblicksbild, ett bokstavligen fruset ögonblick av vattnets rörelser. Fascinerande, tycker jag.

19 november

Kallt ute, varmt inne

Nu har det hänt - regnet har blivit snö! Snösläden fram! Liten skottspade in i bilen.

Tummar för bara *liiiiite* nederbörd hålls! Trots allt lite glädje över att dubbdäcken sitter på plats.

Här ser ni någon som verkligen gläds över snön! Kasper ville verkligen inte komma in!

Och här något som gläder matte, en bild tagen i min hall

"Vedhyllan" mot skorstensstocken helt fylld med värmande björkved, plus en vedkorg! Känns härligt. Bara att elda, sätta sig i en av fåtöljerna mitt emot kaminen (som skymtar på andra sidan skorstensstocken), tända några värmeljus, inmundiga en kopp té, glömma snöglöppet utanför, försöka byta ut en och annan svår tanke mot hopp om bättring (för katten Maxi) och känna att även november kan ha en och annan skön stund.

Den där vedhyllan med sina fack är fantastisk. Motsvarar väl forna tiders vedlår, men fungerar i praktiken bättre. Ved i vedbod blir ofta lite "rå", att ha den inomhus ett par dagar gör den snustorr, och då avger den maximal värme.

17 november

En julros för hopp och uppmuntran

Selma Lagerlöf är ju aktuell i dagarna, hon föddes för jämnt 150 år sedan. Jag läser henne gärna. Legenderna om abbot Hans, rövarmor, paradsträdgården och julrosen läser jag varje jul. Tidigare för barnen, numera för mig själv.

Julrosen är en överlevare. Har den väl etablerat sig så blir den kvar. Den kräver ingenting, man glömmer att den finns. Men när allt annat "dör" - då träder den fram!

Blomman ser så ömtåligt skir ut, men dess budskap är starkt: det är inte på fysisk styrka livet beror, det är på vilja och förmåga att växa och vara till, trots yttre motstånd och tuffa förutsättningar. Ja, den är sannerligen en överlevare. En växt att både vörda och ta lärdom av!

Den talar om förtröstan, hopp och överlevnad.

Julrosen, Helleborus Niger, fascinerar mig. Mitt exemplar har blommat ett bra tag och just den här blomställningen börjar se tilltufsad ut, märkt av livet. Men plantan har fler knoppar. Min julros kommer att blomma vackert i advent. (Du kan klicka på bilden så blir den större).

Julrosen är giftig. Den är inte insmickrande. Den värnar om sin integritet. Den har använts vid magiska riter. I dag är den utgångsmaterial vid framställning av en del homeopatiska läkemedel.

17 november

En lisa för själen

De här bilderna vill jag gärna att ni klickar på - de blir inte SÅ stora. Den lilla skogssjön är så underbar. En lisa för själen. Utefter den finns så många ställen att vila på, till och med badudden manar till ro och stilla tankar då badgästerna flyttat och hösten inträder. Här sitter jag ofta. En av fåtöljerna har jag släpat ut på bryggan. Här är också helt underbart kvällar och nätter med månsken. Högst fem minuters gångväg.

På vintern fryser sjön ganska tidigt. Att vandra tvärs över den på snötäckt is i solsken - blotta tanken kan få mig att börja längta efter snö. Att glömma både jobbig snöskottning och en bil som ser ut som en stor snödriva. Och efter vintern kommer ju en vår!

Tänk att alla bruna, grå och svarta grenar och kvistar än en gång kommer att lysa ljusgröna! I dag blommar nästan bara lummer (bilden tagen för ett par dagar sedan) och julros. I vår blommar vitsippor!

12 november -08

NÅGOT var bättre förr!

Det har visst blivit så att Kaspers sida håller på att ta över. :) Få se vad jag eventuellt kan göra åt den saken... Men det är så trevligt att göra den, och det är minst lika trevligt att läsa alla kommentarer.

Idag pratar han om "fynd". Egentligen om fynd som han inte är intresserad av men som kompisen Sigge skulle ha roat sig desto mer med.

Bilder från sjön har jag visat så många, men det är bestämt ett tag sedan jag visade något av mina "stubbfynd". Här ett av dagens.

Ser ni den lilla faunen överst? Och den lätt förskräckta varelsen under? Undrar om jag kom och störde dem?

Åt god trankantarellsoppa till lunch tillsammans med Mollies matte Susanne. I dag var Kasper och Mollie de sötaste vänner man kan tänka sig, både ute och inne. Min tokhund badade hur många gånger som helst. Tur för honom att vi har sjön så nära.

Min eftermiddag tillbringade jag tillsammans med det "tantgäng" jag tidigare nämnt. Stämningen var inte riktigt den vanliga - en av oss fattades. Svårt sjuk ligger hon på sjukhus och har förmodligen bara dagar kvar att leva.

Hur blir det för en äldre människa när sjukdom slår till? När barn och barnbarn har fullt upp med att leva sina egna liv? När krafterna avtar, rentav sinar?

Att bli gammal, ensam och hjälplös är inte enkelt i dagens samhälle. Jag minns en kortare sejour inom hemtjänsten för hundra år sedan, hur någon var så innerligt tacksam för en biltur till en blåsippbacke. Någon önskade mest av allt en pratstund i lugn och ro, och var lycklig över att få sällskapa med min lilla hund (en liten "cavalier"). Jag minns hur jag ibland låtsades vara i stort behov av hundpassning någon timme, och hur lycklig en kvinna var över att då få rå om lille Jocke alldeles själv. Och jag minns hur trevligt det var att få laga till ett gott mål mat. Att grädda pannkakor till en ensam man osv.

Såvitt jag vet är ingenting av detta tillåtet idag. Okej, okej - ALLT var sannerligen inte bättre förr. Men en DEL saker var det! Då handlade hemtjänsten inte enbart om städning och leverans av en veckans färdiglagade

och inplastade mat.

9 nov -08

Ficklampsfynd

Lite för sent för att *skriva* något vettigt - men *visa* något vettigt kan jag göra! Titta, vad jag hittade - en ficklampa som men vevar igång! Med starkt ljus lyser den en kvart om man vevar i en minut, med svagare ljus åtminstone en halvtimme. Inga batterier, ingen uppladdning. Slocknar den på kvällspromenaden är det bara veva lite grann igen!

Det finns inga gat- eller väglysen där jag bor, och inte så många fastboende heller. Här blir MÖRKT! Ett absolut fynd, inhandlat häromdagen.

7 nov -08, kl. 2.40

Förvirrat...

I vilken ände ska man börja – vår värld är ju så absurd! Här sitter jag vid min dator och lyssnar via Cajsa-Stina Åkerström till Tommy Körberg och Helen Sjöholm, på YouTube naturligtvis. Samtidigt som jag tänker på det orimliga i hur vi i väst lever våra liv.

(Just nu sjunger Tommy [Anthems Song](#) ur "Chess"....)

Mitt kylskåp är välfyllt. Jag är mätt. Mitt hus är varmt, och utanför trappen väntar min bil, beredd att ta mig precis dit jag vill.

(Har just växlat till Helen Sjöholm som sjunger Ted Gärdestads "Sol, vind och vatten".)

I andra delar av världen dör ett barn just i denna minut – svältdöden. Själv inser jag att jag verkligen borde banta...

Alldeles framför mig, på skrivbordet, utkämpar en fluga sin dödskamp. Den ligger på rygg och surrar desperat. Men just som jag skulle hjälpa den över tröskeln lyckades den vända sig på rätt köl och flyga iväg. Okej, den får leva sitt liv till det naturliga slutet. Det lär vara nära.

(Klart att jag också måste höra Helen Sjöholm sjunga Gabriellas sång från "Såsom i himlen". Det gör jag här.

Bara att konstatera – det blir inget skrivande om överkonsumtion i kväll heller! Jag har fastnat bland en massa fantastisk musik! Lämnar i kväll både Mozart och Beethoven därhän.

Det ena leder till det andra - nu blev det dags för - mot alla odds!!! - Time To Say Goodby i den här otippade versionen. Undrar hur jag hamnade här? Och därefter över till Celine Dion och The Prayer!

Märker att jag just nu skriver ett inlägg som är nästan lika absurt som världen utanför. Till synes utan både mål och mening.

Tänk, att man samtidigt som man sitter och skriver kan höra så fantastisk musik strömma ur en fyrkantigt teknisk dator. Visserligen inte högsta ljudkvalitet, men ändå...

Lika bra att ge upp! Konstaterar dels att jag tydligen är en obotlig romantiker, dels att jag helt klart inte får något vettigt skrivet i kväll! Länkarna till musiken ska jag försöka lägga in i efterhand, några av dem i alla fall. Här får ni i alla fall den sista jag just lyssnat på, med *Nana Mouscouri*.

Själv tänker jag släcka ner nu, plocka in en CD i stereon, ställa in "sleep" - och lyssna och somna!

I morgon väntar verkligheten. Måste upp tidigt. Har ett åtagande att leva upp till.

PS. Kanske musiken ovan delvis beror på att jag lyssnade halv två på natten... Prova gärna samma sak, ni också :-)

5 nov -08

Skogspromenad och valnatt

Sen timme som vanligt - klockan är strax 2 på natten. I bakgrunden rapporterar TV från valet i USA. Inte glasklart att Obama vinner - men jag håller förstås alla tummar jag har. Dvs två... Så skönt att epoken Bush äntligen är över.

Har idag plockat årets sista trattkantareller. Vandrat i skogen utefter den större av "mina" sjöar tillsammans med mopsen Mollie och hennes matte.

Men nu är det natt. För en gångs skull känns det ganska meningsfullt att vara vaken så här dags. Beror förstås på det amerikanska valet. Hör att man menar att framförallt kvinnor och unga människor röstar på Obama. Intressant!

Och det ÄR oerhört, att en färgad, "svart" person såvitt jag nu hör närmar sig presidentposten. Under viss protest, men dock. Tycker mig dessvärre också förstå att

om han INTE vore svart, så skulle demokraternas övervikt vara mycket, mycket större. Om han nu verkligen kommer att vinna. Hoppas!

Allt som kan sägas är förmodligen redan sagt - eller kommer att sägas om några timmar överallt i hela världen. Så varför skulle jag...

Förflyttar mig nu från tangentbordet till sängen - hoppas jag inte somnar på vägen... Valresultat får jag när jag vaknar.

3 nov -08

Från sommaren

Saknar sommartiden gör jag. Mycket bättre än "normaltid". Min ljusa dag blir kort nu, det mörknar tidigt. Eftersom det som vanligt är sen, sen natt blir det just nu bara några rader för att visa att jag fortfarande finns till! Kasper har badat i sjön med både glädje och frenesi - fattar inte att han klarar det! Att Maxi har ett skadat framben har ni kanske sett. Vet inte säkert om eventuell bättring bara är önsketänkande från min sida.

På promenaden ner till sjön såg jag ett par minnen från i somras. Här midsommarstången och takskelettet över dansbanan. Finns på ängen nedanför min tomt.

Här glömde man "göra vinter" innan man lämnade sommarstugan.
Eller kanske boden redan var full?

Själv är jag glad att jag bor i min f.d. sommarstuga året runt. Den har växt från 35 till 80 kvadratmeter, plus det lilla inglasade "gröna rummet". Dvs byggrätten är till fullo utnyttjad. Och allt som ska under tak ÄR under tak. Utom sommardäcken - men de hamnar där de ska i morgon!

Upp

[Gamla hemsidan finns kvar t.o.m. våren 2012. Men den är övergiven.](#)